

میدون و سوفیا

گذر از مرحله بستنی

پوریاء عالمی

● رئیس اتحادیه فروشندگان بستنی و آبمیوه به خیرگزاری ایلنا گفته: «نسبت فروش بستنی و آبمیوه در شش‌ماهه نخست سال – که فصل فروش بستنی محسوب می‌شود– متأسفانه وضعیت خوبی نداشت و فروش ما نسبت به گذشته ۳۰ درصد کاهش داشته‌است».

این خبر مهم‌ترین خبر قرن است، چون همه خبرها را در خودش دارد. درواقع خبری که همه خبرها را در خود نداشته باشد خبر نیست.

اما چرا این خبر این‌قدر مهم است؟

۱- به ما ثابت می‌کند مصرف بستنی ۳۰ درصد کاهش داشته؛ یعنی مردم ایران جای بستنی دنبال نبستنی رفته‌اند؛ یعنی قیلا طرف بستنی می‌زده اوکی بوده، الان بستنی جواب نمی‌دهد.

۲- از قدیم گفته‌اند بستنی ضادافسردگی است. پس ۳۰ درصد مردم ایران آن‌قدر افسرده شده‌اند که دیگر با بستنی هم کارشان راه نمی‌افتد.

۳- قدیم اکثر مواقع سر مردم را شیره می‌مالیدند و گولشان می‌زدند. چندانال است که ما با دوتا بستنی و قریونت بشوم گول می‌خوریم. الان مسئولان به این نتیجه رسیده‌اند چه کاری است؟ شیره و بستنی نمی‌خواهد که؛ ما راحت‌تر از این حرف‌ها گول می‌خوریم و فقط شعار می‌دهند.

۴- البته مسئولان ما این‌طوری هستند که اگر فروش بستنی ۳۰ درصد کاهش پیدا کند، نتیجه می‌گیرند ۳۰ درصد مردم تابستان رفته بودند

مسافرت خارجی و آنجا به‌جای بستنی چیزهای دیگری زده‌اند. پس تقصیر مردم است و باید عوارض خروج هر ایرانی را ۳۰ درصد اضافه کنند. ۵- به قول مامان ما «فکر نان باش که خریزه آب است». احتمالا مردم رفته‌اند توی فکر و الان چون در مرحله‌ای هستیم که حتی توی فکر رفتن هم به آدم کمک نمی‌کند، مردم توی فکر مانده‌اند و بروبر به جلو نگاه می‌کنند و افسردگی گرفته‌اند و آه می‌کنند و بستنی‌شان آب شده. ۶- ما الان توی مرحله‌ای هستیم که می‌رویم ساندویچی، حساب‌وکتاب می‌کنیم آب‌معدنی بگیریم کمتر می‌افتد یا نوشابه. بستنی که دیگر موضوعی لاکچری است.

جمع‌بندی

سوفیاء... عشقم... الان از مرحله پوشک داریم گذر می‌کنیم و وارد مرحله بستنی می‌شویم. تا کی بخوایم از بستنی گذر کنیم و وارد مراحل دیگر بشویم، فقط چشم‌هایت را ببند و از ته دل دعا کن. عاشق بازشونده تو؛ میدون دوم

دور دنیا

توطئه دموکرات‌ها در آمار قربانیان توفان!

● رسانه‌های جهان دیگر به دروغ‌های دونالد ترامپ و تحریف واقعیت‌های او عادت کرده‌اند، اما انکار رئیس‌جمهوری آمریکا قصد ندارد بگذارد اوضاع عادی شود و مدام نکات تازه‌ای رو می‌کند تا از سر زبان‌ها نیفتد. این‌بار او در تویترش به آمار کشته‌شدگان توفان سال گذشته در پورتوریکو تاخته و این را توطئه و دروغ‌پردازی دموکرات‌ها برای تخریب وجهه او از طریق این آمار دانسته است. دونالد ترامپ در صفحه تویترش نوشت: «سه‌هزار نفر در دو توفانی که پورتوریکو را درهم کوبید، کشته شدند. وقتی من بعد از توفان به آن جزیره رفتم، همه‌جا صحبت از این بود که شش تا ۱۸ نفر مرده‌اند. بعد هم آمار خیلی بالا نرفت. مدت‌ها بعد شنیدم که دارند تعداد خیلی زیادی را گزارش می‌دهند که حدود سه‌هزار نفر شده است». ترامپ در ادامه نوشت: «این کار دموکرات‌هاست برای اینکه تا حد ممکن من را بد جلوه بدهند. آن هم موقعی که من میلیاردها دلار برای بازسازی پورتوریکو پول جمع کردم. اینها آمدند هرکس را که مرده، مثلا به‌خاطر بالابودن سن از دنیا رفته، به فهرست اضافه کردند. این کارهای سیاسی خیلی بد است. من عاشق پورتوریکو هستم».

دولت پورتوریکو در آمار اولیه از کشته‌شدن ۶۴نفر در توفان ماریا نام برد و بعد در آمار رسمی تعداد کشته‌شدگان را دوهزارو ۹۷۵ نفر اعلام کرد. این تعداد را پژوهشگران دانشگاه جورج واشنگتن اعلام کرده‌اند که پایین‌تر از برآورد چهارهزارو ۶۶۵ نفر دانشگاه هاروارد است. توفان ماریا که سال گذشته در ماه سپتامبر اتفاق افتاد، مرگ‌بارترین حادثه طبیعی ایالات متحده در یک قرن گذشته به‌شمار می‌رود.

شرق روزنامه

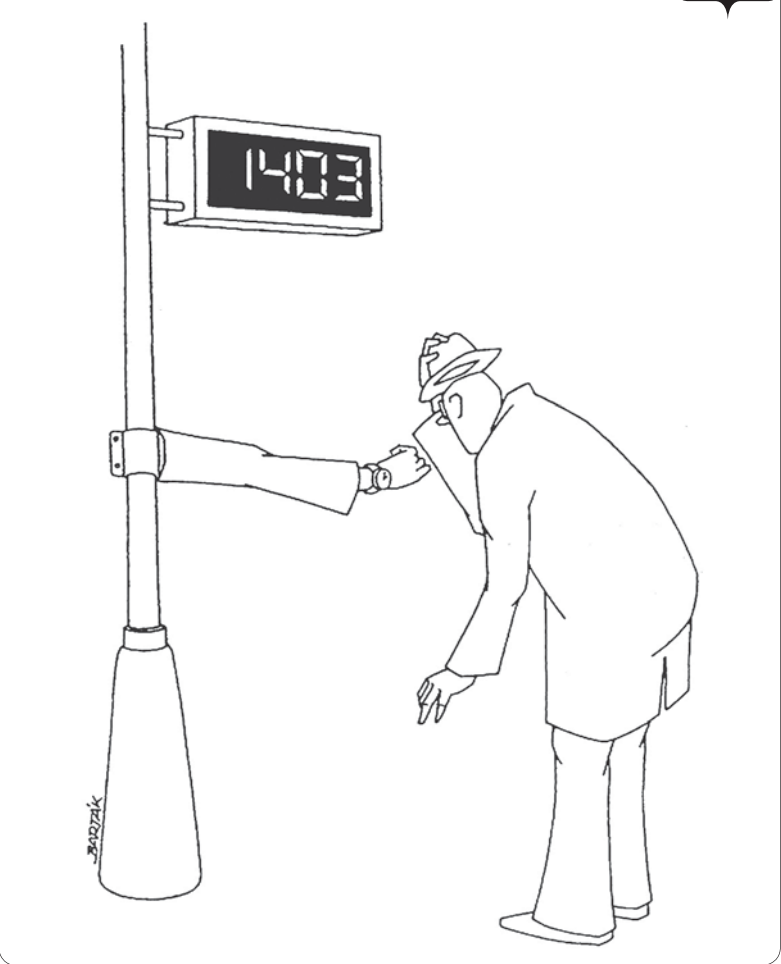
www.sharghdaily.ir

شنبه ۳۱ شهریور ۱۳۹۷ ۱۲ محرم ۱۴۴۰ ۲۲ سپتامبر ۲۰۱۸ ۳۰ سال شانزدهم ۳ شماره ۲۲۴۸ ۱۶ صفحه اذان ظهرتهران ۱۱:۵۷ ۱۱ اذان مغرب ۱۸:۲۰ اذان صبح فردا ۴:۲۹ طلوع آفتاب ۵:۵۳

روزنفرها

کارتون خواب

میروسلاو بارتاک

تجربه دیگران

آموزش آینده پایان نخواهد داشت

لی جونگ وا، استاد اقتصاد در دانشگاه کره، از رؤسای بانک توسعه آسیا و مشاور ارشد امور اقتصاد بین‌المللی، در یادداشتی به رئیس‌جمهور سابق کره جنوبی با عنوان «آموزش در عصر اتوماسیون» به چالش‌هایی که فناوری برای نیروی کار فراهم آورده و مسابقه‌ای که میان نهاد آموزش و فناوری درگرفته، پرداخته است.

هم‌زمان با پیشرفت فناوری‌های دیجیتال و اتوماسیون، ترس کارگران از آینده افزایش یافته است. اما نتیجه نهایی نباید منفی باشد. کلید حل مشکل، آموزش است. درحال حاضر، روبات‌ها هر روز بیش‌ازپیش وظایف روزمره و تکراری را برعهده می‌گیرند و کارگران را در بخش‌هایی از اقتصاد به خطر می‌اندازند. در کره‌جنوبی که بالاترین تراکم روبات‌های صنعتی را در جهان دارد - ۶۳۱ دستگاه در مقابل هر ۱۰ هزار کارگر - اشتغال در بخش تولید کاهش می‌یابد و آمار بی‌کاری جوانان بالاست. طبق پژوهش‌هایی که در سال ۲۰۱۷ به عمل آمده است، در ایالات متحده نیز افزایش استفاده از روبات‌ها به اشتغال و دستمزدها صدمه زده است. اما با آنکه پیشرفت فناوری بدون‌شک تعدادی از مشاغل را از بین می‌برد، شغل نیز ایجاد می‌کند. اختراع وسایل نقلیه موتوری گرچه سبب ناپدیدشدن گاری‌ها و وسایلی شد که اسب‌ها نیروشان را تأمین می‌کردند، اما نه‌فقط میلیون‌ها شغل در کارخانجات خودروسازی ایجاد کرد، بلکه در صنایع مرتبط مانند راه‌سازی نیز شغل پدید آورد. پژوهش‌های اخیر نشان می‌دهد اثر خالص اتوماسیون در اشتغال درمجموع مثبت بوده است. چالش این روزها در این واقعیت نهفته است که تولید و استفاده از فناوری‌ها به‌طور روزافزون نیاز به مهارت‌های جدید و اغلب سطح بالاتر دارد که نمی‌توان فرد شاغل را به‌سادگی جابه‌جا کرد. بنابراین، کشورها باید اطمینان حاصل کنند که تمام ساکنان آنها دسترسی به آموزش وپرورش با کیفیت بالا و برنامه‌های آموزشی را دارند که نیازهای بازار کار را برآورده می‌کنند. نتیجه مسابقه بین فناوری و آموزش وپرورش تعیین خواهد کرد از فرصت‌هایی که نوآوری‌های مهم در اختیار می‌گذارند و از مزایای پیشرفت چنان‌که باید استفاده شده است یا نه. در بسیاری از کشورها، فناوری زمام کارها را در دست گرفته است؛ به‌عنوان‌مثال افزایش نابرابری درآمد در چین و دیگر اقتصادهای شرق آسیا در این اواخر شکاف وسیعی میان کسانی که قادر به استفاده از فناوری‌های پیشرفته هستند و کسانی که نیستند، پدید آورده است، اما تا همخوانی آموزش وپرورش با اشتغال است به بلایی برای اقتصاد کشورها در سراسر جهان تبدیل شده و این تا حدی به این علت است که آموزش رسمی نمی‌تواند فارغ‌التحصیلان را به

یادداشت

وعده‌ها را جدی بگیرید

خواهد داشت که از عملکرد خود دفاع کند و هر یک از وزرا نیز ۲۰ دقیقه به همین منظور فرصت خواهند داشت.

ت- پس از گزارش کمیسیون و استماع مدافعات در مورد قانع‌شدن نمایندگان از عملکرد وزیر مربوطه با ورقه به صورت مخفی رأی‌گیری می‌شود؛ چنانچه عملکرد هر یک از وزرا به تأیید مجلس نرسد، طرح استیضاح، البته با رعایت اصل ۸۹ قانون اساسی و مواد ۲۱۹ تا ۲۲۷ آیین‌نامه داخلی مجلس در دستور کار مجلس قرار می‌گیرد.

۴- ملاحظه می‌شود درخصوص اجزای مواد الحاقی نکات قابل بحثی وجود دارد و شاید ابهاماتی وجود داشته باشد که باید رفع شود اما به‌رحال دولت‌ها ناچار خواهند بود در مردادماه هر سال نامه اعمال خود را به مجلس ارائه دهند و این اقدام جنبه اطلاعی صرف ندارد زیرا ممکن است به استیضاح منجر شود. البته این فرایند در حدی که در مواد الحاقی پیش‌بینی شده، مختص وزارتست. چنانچه گزارش تقدیمی به مجلس و توضیحات وزرا چنان باشد که آثار آن به رئیس‌جمهور منوجه شده و موجب ایجاد سؤال درخصوص توانایی او در اجرای وظایف مدیریت قوه مجریه و اداره امور اجرائی کشور شود، مسئله استیضاح رئیس‌جمهور مشمول مواد ۲۲۸ تا ۲۳۳ قانون آیین‌نامه داخلی مجلس خواهد بود.

خلاصه اینکه دولتمردان چه آنها که هستند و چه آنها که بعدها خواهند آمد، درخصوص دادن برنامه (بخوانید وعده) باید حواس خود را بیشتر جمع کنند. والله اعلم.

زیر آسمان شهر

صلح کودکان در دنیای امروز

میترا امام

سی‌ام شهریور روز جهانی صلح است. در حالی صحبت از روز جهانی صلح می‌کنیم که متأسفانه جنگ‌ها و حق‌شکنی‌های بسیاری را در سطح جهان ناظر بوده و شاهد کمرنگ‌شدن روزافزون صلح و عدالت جهانی هستیم. آنچه نهادینه شده متأسفانه صلح نیست، بلکه خشونت است. امروزه اهمیت صلح بر کسی پوشیده نیست و شاید بدون صلح تداوم زندگی بشر غیرممکن باشد. منظور از صلح به معنای گسترده‌تر آن است، نه کلمه‌ای متضاد با جنگ. اسپینوزا صلح را فضیلتی می‌داند که از جان مایه می‌گیرد.

لازمه صلح دنیایی بهتر پرورش انسان‌های والااست؛ یعنی انسان‌هایی که با خود و دنیای خود در صلح هستند. وقتی نیازهای اولیه کودک به غذا و پوشاک به‌خوبی برآورده شود و کودک احساس کند که همیشه خانواده در کنار اوست، چنین کودکی دنیا را جای امنی می‌پندارد و کودکی که از ابتدا با کمبودها مواجه می‌شود، کودکی که یکباره خانواده را از دست می‌دهد، همواره به دنیا بی‌اعتماد است. به پاس بزرگداشت این روز، حال‌ورز کودکانی را دراییم که به‌جای آغوش گرم خانواده، در فضای کار و کارگری رشد و نمو می‌کنند و با سختی کار خمیده می‌شوند، در بی‌مهری کارفرما احساس امنیت را از دست می‌دهند و چه بد دنیایی در انتظارشان است. چگونه صلح را باور کنند در دنیایشان که مملو از ظلم و فساد است. کودکانی را می‌بینیم که برای کسب درآمد به سگ‌گیری می‌روند و جای پنجه‌های سگ در سر و گردنشان عیان است. این کودک چگونه با حیوانات مهربان باشد؟ سگی که برای پولدارها مایه تقنن و سرگرمی است و برای او تعریف دیگری دارد. چگونه از این همه تبعیض و نابرابری با دنیای اطراف خود در صلح باشد. کودکان در خیابانی که از ماشین فقط تمرکزکنر شیشه‌خاش‌ها در دارند، پیوندشان با کودک درون ماشین چیست؟ لازمه وجود صلح عدالت است و کجای این قصه است؟ صلح در نماد بیرونی‌اش کجاست؟ دست در دست هم داده‌ایم تا با مصرف هرچه بیشتر پلاستیک و آلانیده‌ها نگذاریم زمین نفس بکشد، نگذاریم آسمان ببارد و به‌جای درختان سربه‌فلک‌کشیده برج بکازیم و ماشین درو کنیم. دم از حیوان‌دوستی می‌زنیم و تارهای حنجره سگ را می‌بریم تا بتوانیم در آپارتمان نکشش داریم. آیا سگی که از هم‌نوعانش جدا شده از زندگی با ما خرسند است یا فقط خودخواهی ما مهم است. هیچ پرندهای قفس زرین دوست ندارد و این ما هستیم که از دیدن آن لذت می‌بریم. سازمان ملل متحد سال ۲۰۰۱-۲۰۱۰ را دهه بین‌المللی صلح نامیده و ترویج فرهنگ صلح را ضروری دانسته است. چقدر راحت است نامیدن هر روز به اسمی بدون هیچ‌گونه تلاشی برای تحقق آن!

جنگ‌ها و آوارگان جنگی را نمی‌بینند. استفاده از کودکان برای مقاصد نظامی را نمی‌بینند. هزاران کودک سرگردان مهاجر غیرقانونی را نمی‌بینند؛ کودکانی که ترس از پلیس و قانون در وجودشان نهادینه می‌شود، کودکان کولبر، کودکان زباله‌گرد. کودکان جنسی که به‌راحتی خریدوفروش می‌شوند. هیچ‌کدام را نمی‌بینند. اسلحه‌هایی که قلب کودک یمنی، افغانستانی، کشمیری، سوربایی و فلسطینی را می‌شکافد، غیر از این است که از زیر گوش سازمان ملل صادر می‌شود؟ کاتونسون حقوق کودک مسوده سال ۱۹۸۹ میلادی مقرر می‌دارد همه کودکان حق رشد و نمو در فضای صلح‌آمیز را دارند. کدام کودکان؟ کدام فضا؟ بیایم اندکی واقعی‌تر به صلح بیندیشیم. برای رسیدن به صلح درون دیگران را قضاوت نکنیم. تعامل و مدارا را به کودکانمان می‌آموزیم. احترام به خود و دیگری را در دستور کار خود و آموزش به کودکانمان قرار دهیم و از ارزش تفاوت‌ها برای کودکانمان بگویم. دانشی که در خدمت صلح نباشد به کارمان نمی‌آید. پس آموزش را از صلح آغاز کنیم. حفظ محیط زیست و احترام به زمین و فرآورده‌های آن شرط تداوم زندگی است. بیاموزیم و بیاموزانیم.

پیشنهاد

جامعه‌شناسی اعتراض در اندیشه پویا

متنفر: از محمدجواد غلامرضاکنشی در این شماره منتشر شده است. واپسین روزهای زندگی عزت‌الله انتظامی به روایت فرزندش مجید انتظامی در بخش «یادبود» و پرونده‌ای برای رمان «۱۹۸۴» جورج اورول در بخش «پرونده کتاب» از جمله بخش‌های دیگر این ماهنامه هستند. شماره همراه «اندیشه پویا» در ۱۴۸ صفحه منتشر شده و قیمت آن ۱۷ هزار تومان است.

فراستخواه، سعید معیدفر و محمد رضایی درباره

«جامعه‌شناسی اعتراض» نظر داده‌اند و به سؤال‌هایی همچون «آیا روحانی با کاراکتر سیاسی‌اش توان پاسخ‌گویی به موج‌های رفت‌وبرگشتی اعتراضات را دارد؟» پاسخ گفته‌اند که درباره این سؤال خاص، پاسخ اکثر آنها «خیر» بوده است. دراین‌باره همچنین «مقاله بی‌قراری طبقه عمودی» از محمدمهدی مجاهدی، «نامیدان آرام» از محمد فاضلی و «سوزه

پنجاه‌وسومین شماره

ماهنامه سیاسی- فرهنگی

«اندیشه پویا» منتشر شد.

در این شماره ماهنامه

چندین نفر از جامعه‌شناسان

و تحلیلگران، از جمله

نعمت‌الله فاضلی، عباس

توفیق، حسین سراج‌زاده، عباس کاظمی، مقصود

توفیق، حسین سراج‌زاده، عباس کاظمی، مقصود

کامر در حال تغییر رقابت کنند. به‌منظور حفاظت از

آسب‌پذیران در مقابل تغییرات سریع، باید از شبکه‌های

تأمین اجتماعی مناسب و ابزارهایی مانند بیمه بی‌کاری

و بیمه بهداشت عمومی استفاده شود. انقلاب هوش

مصنوعی بسیار جدی است، اما انسان برنخواهد افتاد.

با ارتقای سیستم‌های آموزشی می‌توانیم تضمین

کنیم که پیشرفت فناوری به زندگی ما امید و رفاه

بیشتر بیاورد.

بهمن کشاورز

حقوق دان

۱- در تمام مواردی که بحث انتخاب فرد یا افرادی برای سمنی از هر قبیل مطرح است، موضوع برنامه این شخص یا اشخاص مطرح می‌شود. سپس در دوران تصدی اینکه آیا آنچه در برنامه اعلام شده، عملی کشته یا نه و اگر نگشته، چرا نگشته، داتما مطرح است و بالاخره در پایان کار ارزیابی برنامه و اجرای آن ملاک تصمیم‌گیری در مورد نحوه عملکرد منتخب یا منتخبان خواهد بود. واقعیت این است که به‌طور سنتی برنامه‌هایی در زمان گرینش مطرح می‌شود و متأسفانه در بسیاری از موارد قسمت اعظم آن به فراموشی سپرده می‌شود و ازاین‌رو –با توجه به حافظه تاریخی ضعیف ما- معمولاً فراموش می‌شود که چه کسانی چه گفته بودند و چه برنامه‌ای داشتند. راه‌حل این قضیه، بازبینی برنامه‌ها از نظر عملی‌شدن یا نشدن به‌طور مستمر و منظم است.

۲- قانون آیین‌نامه داخلی مجلس ۲۳۶ ماده دارد. اخیراً سه ماده به این آیین‌نامه اضافه و تعداد مواد آن ۲۴۰ شده است. یک مبحث به‌عنوان مبحث پنجم

–گزارش رئیس‌جمهوری و وزرا به مجلس شورای اسلامی- به فصل سوم قانون آیین‌نامه داخلی اضافه شده است. این قانون در روز یکشنبه، ۱۴ مرداد ۱۳۹۷ در شماره ۱۳۲۷۸ روزنامه رسمی چاپ شده و بنابراین از روز سی‌ام شهریورماه لازم‌الاجراست و به‌این‌ترتیب

پرنده آبی

چه تصویری از روز اول مدرسه داریم؟

ساسان کلفر

تماشای چند عکس از یک روزنامه آمریکایی در دو مقاله تصویری؛ یکی درباره عکس‌های تاریخی روز بازگشایی مدارس در کشورهای گوناگون و دیگری درباره حس‌وحال بازگشایی مدارس در سراسر دنیا نکته‌ای را به یادم آورد؛ اینکه هیچ عکسی از روز اول مدرسه در هیچ سالی ندارم. البته برای نسل ما که با سلفی و گوشی تلفن همراه هیچ آشنایی‌ای نداشتیم و عکاسی در دوره ما به نکاتیب و ظهور و ثبوت زمان‌ر محدود بود، این مورد خیلی عجیبی نیست، اما جالب است که در نسل جدید هم اشتیاقی برای تصویرداشتن از روز آغاز مدرسه نمی‌بینم. عکس‌های یادگاری روزهای پایان را زیاد دیده‌ایم و سلفی‌هایی برای به‌خاطرسپردن دوستان قدیمی و لااقل یک‌ساله، ولی انکار نمی‌حوصله یا فرصت عکس‌گرفتن در آن روز را ندارد و از آن بدتر، فکر می‌کنم کسی در آن روز دلِ خوش و علاقه‌ای ندارد که بخواهد عکس بگیرد. یک وجه قضیه برمی‌گردد به یکی از ویژگی‌های فرهنگ ما که گویی به پایان بیشتر از آغاز، به درگذشت بیشتر از تولد و به رفتن بیشتر از آمدن و ساختن بها می‌دهد، اما وجه دیگری هم هست که ملموس‌تر و متأسفانه دارای پیامدهایی ناخوشایند و نامطلوب و دیرپاست و آن اینکه فرزندان ما به مدرسه به‌عنوان جایی که در آن زندگی کنند و از زندگی و یادگیری لذت ببرند، نگاه نمی‌کنند و به‌جایش محیطی اجباری و زندان‌وار می‌بینند که باید ساعتی را به ناگزیر- در آن تلف کنند و با درس‌های کسالت‌بار و متأسفانه -از دید این نسل- بی‌فایده سرکوله بزنند و لحظه‌شماری کنند تا زنگ آخر به صدا دربیاید.

در عکس‌های منتشرشده از جمله می‌بینیم: جشن کودکان کلاس‌اولی ژان روی صحنه آمفی‌تاتر، پسران و دختران خردسال فلسطینی در مدرسه‌ای که سازمان ملل در نوار غزه اداره می‌کند، شتاب‌بچه‌های فرانسوی برای ورود به کلاس، ادای احترام دانش‌آموزان هائیتی به پرچم کشورشان، اجرای نمایش نونهالان کلاس‌اولی ویتنامی برای والدینشان، خنده کلاس‌اولی‌های آفریقایی جنوبی با سر تازه‌تراشیده، دختربچه‌ای که در اردوگاهی در رقه سوریه به سمت مدرسه می‌دود، بگو و بخند معلمان و دانش‌آموزان در مدرسه‌ای شبانه‌روزی در اسکاتلند،

خواندن سرود ملی در مدرسه موسیقی در اوکراین و همین‌طور تصاویری تاریخی مثل عادی‌شدن اختلاط نژادی دانش‌آموزان در سال ۱۹۶۹ در ماساچوست یا

کاریکاتوری که بچه‌ها از معلمشان روی تخته‌سیاه همان معلم کشیده‌اند در هارلم نیویورک در سال ۱۹۴۸ یا والدین و دانش‌آموزان در حیاط مدرسه‌ای در نخستین سال‌های قرن بیستم در ژاپن، صف بچه‌های ژاپنی در اولین روز مدرسه در کالیفرنای آمریکا در سال ۱۹۲۷، بچه‌ای که دیر به کلاس درس رسیده در آستانه در کلاس در استرالیا در سال ۱۹۳۰. ابراز خوشحالی بچه‌ها جلوی دوربین با کیف‌های چرمی یک‌شکل در فرانسه ۱۹۳۲ یا گریه خداحافظی یک کودک پارسی با مادرش در اولین روز سال تحصیلی سال ۱۹۴۵، ولی ما چه تصویری داریم؟ چقدر حس‌وحال و شور و شوق واقعی کودکانمان را می‌توانیم در تصویر روز اول سال تحصیلی ترسیم یا لااقل تصور کنیم؟ آیا می‌توانیم امیدوار باشیم که مدرسه محیطی زیبا و لذت‌بخش باشد که دانش‌آموزان با شور و شوق به آنجا بنشاندند و دلشان نخواهد از آن بیرون بیایند؟ این تصویر را ما می‌سازیم، می‌توانیم بسازیم، هرچند تا امروز ساخته‌ایم.

پنجاه‌وسومین شماره

ماهنامه سیاسی- فرهنگی

«اندیشه پویا» منتشر شد.

در این شماره ماهنامه

چندین نفر از جامعه‌شناسان

و تحلیلگران، از جمله

نعمت‌الله فاضلی، عباس

توفیق، حسین سراج‌زاده، عباس کاظمی، مقصود